

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 13CoP/98/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4423202208
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Janka Benkovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:4423202208.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Janky Benkovičovej a sudcov JUDr. Daniela Ilavského a JUDr. Táne Šefčíkovej, vo veci osoby oprávnenej na výživu: A. B., narodená XX.XX.XXXX, s trvalým pobytom C. D., E.. F. G. XXXX/X, zastúpená splnomocnencom: Mgr. Helena Farkašová, advokátka so sídlom Nové Zámky, Žerotínova bašta 1, proti osobe povinnej platiť výživné: H. F., narodený XX.XX.XXXX, s trvalým pobytom I. J., K. XXX/XX, o určenie príspevku na výživu a úhradu niektorých nákladov nevydatej matky, o odvolaní oprávnenej osoby proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 7Pc/1/2023-161 zo dňa 27.03.2024, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Nové Zámky, ako súd prvej inštancie, odvolaním napadnutým rozsudkom uložil povinnému z vyživovacej povinnosti prispievať na výživu navrhovateľky sumou 40,- eur mesačne od 30.09.2021 do 30.09.2023 k jej rukám, vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred (výrok I.). Zročné výživné za obdobie od 30.09.2021 do 30.09.2023 v sume 810,- eur uložil povinnému splácať v splátkach po 40,- eur mesačne spolu s bežným výživným až do vyrovnania, pod stratou výhody splátok, počnúc od právoplatnosti rozsudku (II. výrok). Vo zvyšku návrh navrhovateľky zamietol (III. výrok). O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (IV. výrok).

2. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 74 ods. 1, § 75 ods. 1, 2 Zákona o rodine (ďalej aj „ZoR“) a dospel k záveru, že matka, ktorá predložila bločky preukazujúce výšku výdavkov spojených s tehotenstvom, okrem dokladov k jej príjmom nepredložila žiadne dôkazy, ani neuviedla tvrdenia týkajúce sa zníženia jej životnej úrovne, čo je podmienkou priznania príspevku na výživu nevydatej matky, keďže účelom príspevku na výživu nevydatej matky nie je vyrovnanie životnej úrovne s otcom dieťaťa, ale s pôvodnou životnou úrovňou samotnej matky, ktorá počas tehotenstva a po pôrode je s maloletou na materskej dovolenke, pracovala v galérii umenia a zarábala okolo 600,- eur mesačne netto, od októbra 2021 do apríla 2022 poberala dávku v materstve v rozpätí od 525,40 až 651,50 eura mesačne, následne poberala rodičovský príspevok od mája 2022 vo výške 383,80 eura mesačne a od 01.01.2023 vo výške 412,46 eura mesačne, ktorý bol od 01.01.2024 zvýšený na 473,30 eura. Na maloletú poberá prídavok vo výške 60,- eur mesačne a výživné od otca vo výške 140,- eur mesačne. Od novembra 2023 povinný prispieva na výživu navrhovateľky sumou 40,- eur mesačne, vo februári 2024 jej zaslal 30,- eur, pretože vtedy poslal viac na maloletú a to vo výške 150,- eur. Náklady súvisiace s narodením dieťaťa matka vyčísliła na sumu 172,30 eura a náklady spojené s tehotenstvom a pôrodom vo výške 220,42 eura. Býva sama s dieťaťom, platí si ošatenie, stravu a hygienu, tiež platí hypotéku vo výške 228,70 eura, nájomné vo výške 150,- eur, plyn 7,- eur, elektrina 20,- eur, TV a internet 34,99 eura, poplatok za účes 6,- eur mesačne a životnú poisťku vo výške 34,82 eura pre dieťa. Od tretieho mesiaca tehotenstva poberala od Sociálnej poisťovne tehotenský príspevok, v jednotlivých mesiacoch vo výške 136,50 eura v máji 2021, následne vo výške 222,60 eura v júni 2021, v auguste 2021, v septembri 2021, v sume 215,50 eura v júli 2021 a v októbri 2021, úhradu nákladov si uplatňovala len do narodenia

dieťaťa, pričom podľa dokladov predložených otcom tento zaplatil za tehotenské vitamíny, výbavičku, detské oblečenie, detskú aviváž a prísavky na bradavky spolu sumu 133,79 eura. Mal za preukázané, že potreby navrhovateľky odôvodňujú priznanie príspevku na jej výživu tak, aby došlo k vyrovnaniu jej životnej úrovne s jej životnou úrovňou pred tehotenstvom, keď si z príjmu 600,- eur zabezpečila všetky svoje potreby. Tiež vychádzal z daňových priznaní povinného a ustálil, že jeho čistý ročný príjem je v priemere okolo 7 000,- eur, čo mesačne činí 583,33 eura, nemá pravidelný príjem, mesačne mu zostane 1 000,- eur a v ostatných mesiacoch žiaden príjem nemá, teda jeho zárobok činí 583,33 eura a má vyživovaciu povinnosť k dieťaťu vo výške 140,- eur, čo vzhľadom na životné minimum v roku 2021 vo výške 218,06 eura, vo výške 234,42 eura od júla 2022 do júna 2023 a v súčasnosti vo výške 268,88 eura od júla 2023 do júna 2024, je schopný prispievať na výživu navrhovateľky sumou 40,- eur, keďže po odrátaní životného minima vo výške 268,88 eura mu zostane suma 134,45 eura, ktorá postačuje len na uspokojenie jeho základných životných potrieb. Zároveň uložil povinnému povinnosť splácať zročné výživné po 40,- eur mesačne. Na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom otca nezaviazal, keďže v priebehu tehotenstva a v čase pôrodu prispieval navrhovateľke na výdavky spojené s tehotenstvom a pôrodom v dostatočnej miere a tiež od tretieho mesiaca tehotenstva navrhovateľka poberala tehotenský príspevok zo Sociálnej poisťovne, ktorá sa poskytuje iba tehotným ženám a jej účelom je zabezpečenie príjmu slúžiacemu na kompenzáciu zvýšených výdavkov v tehotenstve. Vo zvyšku návrh navrhovateľky zamietol.

3. O trovách konania rozhodol podľa § 52 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“).

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala oprávnená osoba (správne označenie osoby oprávnenej na výživné a nie navrhovateľka, eventuálne matka, tak ako rôzne označoval v napadnutom rozhodnutí súd prvej inštancie – poznámka odvolacieho súdu) a žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

5. Uviedla, že býva sama s maloletou a hradí všetky náklady spojené s bývaním z príjmu, ktorý predstavuje príjem na materskej dovolenke, tento je nepostačujúci a povinný nie je ochotný na jej výživu dobrovoľne prispievať. Poukázala na všetky predložené dôkazy preukazujúce oprávnenosť jej nároku a jej jediný príjem - rodičovský príspevok a rodinné prídavky na dieťa, ako aj výdavky týkajúce sa hypotekárneho úveru, nákladov na bývanie a všetky energie. V čase tehotenstva a po pôrode bolo obdobie pandémie COVID-19 a vzhľadom na obmedzenie pohybu bola nútená zabezpečovať si nákupy cez tretie osoby, nakupovať väčšie množstvá hygienických prostriedkov, čistiacich prostriedkov v záujme ochrany nenarodeného dieťaťa. Pokiaľ by bolo pravdivé tvrdenie povinného o nepravidelnom príjme a mesiacoch bez príjmu, nie je zrejmé z čoho hradí osobné ako aj súvisiace výdavky spojené s bývaním. Žiadaná suma výživného vo výške 100,- eur predstavuje minimum, ktoré je schopné zabezpečiť aspoň základné potreby a náklady, ktoré mala počas tehotenstva, súviseli s nákupom najnevyhnutnejších vecí pre ňu, ako aj pre ešte nenarodené dieťa, hoci od štátu dostávala od 27. týždňa tehotenstva tehotenský príspevok, ktorého výška jej nevyhnutné potreby nemohla pokryť.

6. Osoba povinná z vyživovacej povinnosti (ďalej aj „povinný“) e-mailovým podaním súhlasil so všetkým, čo bolo uvedené v zápisnici pri poslednom pojednávaní a s rozhodnutím súdu o platení výživného na dieťa vo výške 140,- eur a na oprávnenú vo výške 40,- eur, pretože súd mal k dispozícii jeho príjem za posledné tri roky, ako aj výdavky na dieťa vo forme blokov s nákupom, o dieťa sa zaujíma, platí výživné, a tiež prispieva nad rámec.

7. Krajský súd v Trnave, ako súd odvolací [§ 3 ods. 5 písm. b) CMP] po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP a § 7 ods. 1 CMP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 65 a § 66 CMP, bez nariadenia pojednávania § 385 ods. 1 CSP a contrario a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil a vec mu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie nie je vecne správne, pretože prvoinštančný súd sa pri rozhodovaní dopustil nesprávneho právneho posúdenia veci, ale je tiež nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie náležitosti riadneho rozhodnutia nespĺňa a súd prvej inštancie nesprávne a neúplne zistil skutočný stav veci.

9. Podľa § 35 CMP, súd je povinný zistiť skutočný stav veci.

10. Podľa § 36 CMP, súd je povinný vykonať aj iné dôkazy, ako navrhli účastníci, ak je to potrebné na zistenie skutočného stavu veci.

11. Podľa § 37 CMP, súd si môže osvojiť zhodné skutkové tvrdenia účastníkov, ak nemá pochybnosti o ich pravdivosti, len ak nie sú v rozpore s vykonaným dokazovaním.

12. Podľa § 62 ods. 1 CMP, odvolanie možno odôvodniť aj tým, že súd prvej inštancie nesprávne, alebo neúplne zistil skutočný stav veci.

13. Podľa § 63 CMP, v odvolacom konaní možno uvádzať nové skutkové tvrdenia a predkladať nové dôkazné návrhy.

14. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo účastníka konania, resp. strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením práva a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania (stranou sporu), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (bližšie pozri rozhodnutia Ústavného súdu SR vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04 - L.). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgiadis c. Grécko* z 29. mája 1997, *Recueil III/1997*, či rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko* a *Hiro Balani c. Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B).

15. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nedostatok jeho riadneho odôvodnenia je takým nesprávnym procesným postupom, ktorý je spôsobilý znemožniť účastníkovi konania, resp. sporovej strane, aby uplatňovala svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces.

16. Odvolací súd uvádza, že mimosporové konania sú ovládané vyhľadávacím princípom (tzv. materiálne konania), na čo nová právna úprava (CMP) reagovala ustanoveniami, ktoré poskytujú súdom dostatočný priestor na to, aby zistili stav veci. Súd preto „musí“ iniciatívne zasahovať do konania, najmä do dokazovania, čím na seba preberá významnú mieru dôkaznej iniciatívy. Keďže jedným z najdôležitejších princípov mimosporového konania je princíp ochrany verejného záujmu (čl. 1 CMP), súdy uplatňujú aj iné metódy konania než v sporovom konaní (napr. súd môže konať z úradnej povinnosti, uplatňuje sa v širšej miere vyšetrovací princíp, princíp oficiality, princíp materiálnej pravdy a pod.). Proces dokazovania ovláda vyšetrovacia zásada a súd je oprávnený vykonať aj dôkazy, ktoré nenavrhli účastníci konania (sleduje sa tým potreba zistenia „skutočného“ stavu veci, ktorý bude určujúcim pre vydanie rozhodnutia). Na postup vykonávania dôkazov sa subsidiárne aplikuje CSP.

17. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

18. Podľa § 74 ods. 1 Zákona o rodine, otec dieťaťa, za ktorého matka dieťaťa nie je vydatá, je povinný najdlhšie po dobu 2 rokov, najneskôr odo dňa pôrodu prispievať matke primerane na úhradu jej výživy a poskytnúť jej príspevok na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom.

19. Vo vyššie citovanom ustanovení je obsiahnutá zákonná úprava nárokov nevydatej matky v súvislosti s tehotenstvom a pôrodom, ktoré práve z dôvodu narodenia dieťaťa mimo manželstva rodičov nie sú

uhrádzané v rámci vyživovacej povinnosti manželov. V odseku 1 tohto ustanovenia je špecifikovaný nárok matky na príspevok na úhradu výživy matke v primeranom rozsahu po dobu najdlhšie 2 rokov odo dňa pôrodu. Už z logického a gramatického výkladu je zrejmé, že v tomto prípade nejde o bežné výživné, ale o príspevok, eventuálne o výživné v širšom slova zmysle. Je tomu tak preto, že tento príspevok jednak nie je uhrádzaný v rámci vyživovacej povinnosti manželov, tiež preto, že nárok na tento príspevok nevzniká nevydatej matke z toho dôvodu, že by táto nebola schopná sama sa živiť. Základom priznania tohto príspevku je tehotenstvo a narodenie dieťaťa, s ktorým je neodmysliteľne spojená výrazná zmena sociálnej situácie (ktorá sa premietne do majetkových pomerov nevydatej matky), spravidla spôsobenej stratou príjmu z pracovného pomeru a zároveň zvýšené výdavky nevydatej matky v súvislosti s tehotenstvom a narodením dieťaťa. Účelom príspevku na výživu nevydatej matky je dosiahnuť, aby časovo obmedzeným príspevkom bola matka dieťaťa hospodársky zabezpečená v dobe, kedy sa prechodne dostala ako žena nevydatá za otca dieťaťa do mimoriadnej situácie, vytvorenej jej tehotenstvom a pôrodom. Tento príspevok možno priznať za dobu najdlhšie 2 rokov, ktorá môže spadať tak do doby tehotenstva, ako aj do doby po pôrode. Rozsah povinnosti otca dieťaťa, za ktorého matka dieťaťa nie je vydatá, je vymedzený primeranosťou príspevku, ktorý má otec poskytovať na úhradu výživy matky, ako poskytnúť jej príspevok na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom. Pri posudzovaní tejto primeranosti treba vychádzať predovšetkým z účelu, ktorý sa plnením príspevku sleduje. Súd zisťuje konkrétne náklady a potreby matky a zákonné hľadiská pre určenie rozsahu vyživovacej povinnosti (schopnosti, možnosti, majetkové pomery povinného, potencialitu príjmov, súlad s dobrými mravmi). Zároveň je potrebné zdôrazniť, že podľa tohto ustanovenia sa poskytuje ochrana právu nevydatej matky, nie ochrana právu nenarodeného dieťaťa, takže povinnosť otca vyživovať svoje dieťa podľa § 62 až § 65 ZoR nie je priznaním ani jedného z týchto príspevkov dotknutá. Na rozdiel od výživného na dieťa, účelom tohto ustanovenia nie je vyrovnanie životnej úrovne s otcom dieťaťa, ale s pôvodnou životnou úrovňou samotnej matky pred tehotenstvom a po pôrode. Schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného je potrebné skúmať v rozsahu jeho spôsobilosti zníženú životnú úroveň matky vyrovnať, teda či je povinný schopný takýto kompenzačný príspevok na výživu matke dieťaťa platiť (Uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/185/2018 z 26.11.2019, R 32/2023).

20. V danej veci súd prvej inštancie rozhodoval o nárokoch oprávnenej podľa § 74 ods. 1 Zákona o rodine, podľa ktorého je otec dieťaťa, za ktorého matka dieťaťa nie je vydatá, povinný najdlhšie po dobu dvoch rokov, najneskôr odo dňa pôrodu prispievať matke primerane na úhradu jej výživy a poskytnúť jej príspevok na úhradu nákladov, spojených s tehotenstvom a pôrodom. Oprávnenu je matka dieťaťa, teda žena, ktorá dieťa porodila a ktorá za otca dieťaťa nie je vydatá. Cieľom tohto ustanovenia je uľahčiť nevydatej matke existenčné podmienky, do ktorých sa dostane v súvislosti s tehotenstvom a pôrodom.

21. Z obsahu vyplýva, že oprávnená sa domáhala svojho nároku v zmysle § 74 ods. 1 ZoR. Súd prvej inštancie čiastočne vyhovel návrhu, keď povinného zaviazal k vyživovacej povinnosti na oprávnenú vo výške 40,- eur, vo zvyšku návrh zamietol, a to aj ohľadne príspevku na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom. V uvedenom smere súd prvej inštancie rozporuplne v bode 23 odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatoval oprávnenu nepredloženie konkrétnych dôkazov, ani uvedenie tvrdení ohľadne zníženia jej životnej úrovne, ako podmienke priznania príspevku na výživu, nezistil dôvodnosť nároku, no napriek uvedenému rozhodol o príspevku na výživu oprávnenej vo výške 40,- eur mesačne s poukazom na údajné schopnosti povinného vzhľadom na výšku životného minima, ktoré dôvody vyjadril v bode 29 napadnutého rozsudku.

22. Odvolaciemu súdu nie je zrejmé ako súd prvej inštancie dospel k záveru a na akých zisteniach uzavrel dôvodnosť nároku oprávnenej na jej výživu vo výške 40,- eur mesačne, keď v napadnutom rozhodnutí sa nenachádza odpoveď na podstatnú otázku a to, ako prvoinštančný súd porovnával zníženie životnej úrovne oprávnenej pred tehotenstvom a pôrodom s úrovňou, ktorá nastala počas tehotenstva a po pôrode, nakoľko v spise sa nenachádza ani listinný dôkaz preukazujúci príjem oprávnenej pred tehotenstvom a pôrodom vo výške 600,- eur mesačne, čo súd prvej inštancie uviedol v bode 24 napadnutého rozsudku.

23. Taktiež si súd prvej inštancie neujasnili nároky oprávnenej osoby, a to príspevok na výživu a príspevok na náklady spojené s tehotenstvom a pôrodom, keď vychádzal z dokladov oprávnenej osoby, ktorá výdavky síce špecifikovala, ale aj na maloleté dieťa vo výške 172,30 eura a náklady spojené s tehotenstvom a pôrodom vo výške 220,42 eura, pričom nárok oprávnenej sa nemá týkať nákladov súvisiacich so zabezpečením výbavičky maloletého dieťaťa či spojené s výživou dieťaťa a uvedenému

mať dať jasnú a zrozumiteľnú odpoveď pri zamietnutí návrhu ohľadne príspevku na náklady spojené s tehotenstvom a pôrodom.

24. Aj pri posudzovaní schopností a možností povinného súd prvej inštancie pochybil, keď uzavrel jeho mesačný príjem dosahujúci v rámci podnikateľskej činnosti v sume 583,33 eura mesačne, čo vychádzajúc z daňových priznaní povinného vôbec nevyplýva. Je žiadúce zdôrazniť, že príjmy z podnikateľskej činnosti, ako aj výdavky si podnikateľ reguluje sám, preto automaticky prípadné zníženie dosiahnutých príjmov o sumu výdavkov nepredstavuje reálny príjem z podnikateľskej činnosti, ale je potrebné tieto schopnosti a majetkové pomery povinného ako podnikateľa, ustáliť s prihliadnutím na zistenia v akej oblasti podniká, aké má dosiahnuté vzdelanie, zistiť na čo v rámci podnikateľskej činnosti vynakladá výdavky, či sú tieto výdavky účelné, nevyhnutné a podobne.

25. Odvolací súd taktiež uvádza, že daňové priznania a v nich uvedené údaje o príjmoch a výdavkoch nie sú relevantnými z hľadiska zistenia reálneho príjmu toho ktorého účastníka, je však potrebné posúdiť dosiahnuté príjmy, účelne vynaložené výdavky v rámci podnikateľskej činnosti a zhodnotiť celkovú životnú úroveň povinného. A už vôbec nie je v žiadnom prípade pri posudzovaní schopností povinného ako podnikateľa relevantná výška životného minima, na čo poukazoval súd prvej inštancie v bode 29 odôvodnenia napadnutého rozsudku, ktoré závery sú absolútne nesprávne.

26. Preto úlohou súdu prvej inštancie bude predovšetkým si ujasniť nároky oprávnenej, ktorými sú príspevok na výživu a príspevok na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom oprávnenej, teda nejde o náklady týkajúce sa dieťaťa a za uvedeným účelom bude jeho povinnosťou posúdiť, či došlo k zníženiu životnej úrovne oprávnenej počas tehotenstva a v súvislosti s pôrodom v porovnaní s jej životnou úrovňou pred tehotenstvom, za ktorým účelom zadováži dôkazy preukazujúce príjem oprávnenej pred tehotenstvom, rovnako ich zistiť počas tehotenstva a až následne ustáli dôvodnosť nároku navrhovateľky. Pokiaľ ide o príspevok na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom, taktiež je potrebné, aby súd prvej inštancie dokazovaním ustálil, či oprávnená tieto výdavky skutočne vynaložila, pričom dôkazné bremeno ju zaťažuje a následne ustáli v akom pomere sa na týchto nákladoch má povinný podieľať, keďže zároveň nie je povinný hradiť tieto náklady výlučne povinný, ale zároveň ich znáša aj oprávnená a to s prihliadnutím tiež na jej príjem v danom období. Povinnosťou súdu prvej inštancie bude svoje rozhodnutie riadne odôvodniť tak, aby spĺňalo náležitosti riadneho odôvodnenia podľa § 220 ods. 2 CSP.

27. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

28. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (391 ods. 2 CSP).

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trnave, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol :o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).